

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Ὁ Ἥλιος — τῆς Δικαιοσύνης ὁ Ἥλιος, — δὲν ἀνέτειλε. Νέφη πυκνά, ἀδιαπέραστα, ἀπέκρυψαν τὴν ἐμφάνισίν του τὴν πρωϊνὴν καὶ τὴν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας πορείαν του. Ψυχὸς παγερόν, χιονόνερο, λάσπη, ἐρημιά εἰς τὰς ὁδοὺς μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἄσματα βραχνὰ μεθυσιμένων πρὸς τὸ ἐσπέρας. Αὐτὰ ἦσαν καὶ φέτος τ' ἀθηναϊκὰ Χριστούγεννα — ἔξω· ἀλλὰ μέσα, παρὰ τὴν ἐστίαν, τὴν ἑορτασίμωσιν σπινθηρίζουσαν, ποῖον θάλλπος, ποῖα εὐτυχία, ποῖα εὐωχία καὶ εὐφροσύνη!... Διατί νὰ μὴ το ὁμολογήσωμεν: Ἡ μεγαλητέρα τέρψις τῶν ἑορτῶν μας καὶ μάλιστα τῶν Χριστουγέννων, εἶνε ἡ τράπεζα ἢ πλουσία εἰς φαγητὰ καὶ εἰς στολισμούς, ἢ ἀκριβοπληρωμένη πώλησις τῆς ἀγορᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀληθῆς μάχη συγκροτεῖται τὴν παραμονὴν καὶ ἢ ὁποία τόσον τέρπει τὴν ἐπομένην καὶ τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν τὴν ὄρασιν καὶ τὴν γεῦσιν. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ Χριστούγεννα, αὐτὸ εἶνε σύνηθες· ἀλλὰ νὰ μὴ φάγῃ μέχρι διαρρήξεως, ποτέ. Ἐγνωρίσαμεν ἓνα καλὸν οἰκογενειάρχην, ὁ ὁποῖος τόσον καλὰ ἐννοεῖ τὴν ἀληθειαν αὐτὴν, ὥστε ὅταν κατὰ μεγάλην τινὰ ἑορτὴν ἢ οἰκογένεια ἡτοιμάζετο νὰ καθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν, ἐρώναζεν ὡς προσκλητήριον: Γεῦσασθε καὶ ἴδετε ὅτι Χριστὸς ὁ Κύριος.

Φέτος ὁμως, κατὰ τὴν ὁμολογίαν πολλῶν ἐφημερίδων, ἡ τράπεζα τῶν Χριστουγέννων δὲν ἦτο εἰς ὅλας τὰς οἰκίας ὅπως ἄλλοτε πλουσία καὶ ἡ κίνησις τῆς ἀγορᾶς ὄχι τόσον ζωηρά. Διότι ὑπὲρ ποτε, λέγουσιν, ὁ λαὸς πάσχει καὶ πένεται καὶ οὔτε τὰ χρήματα εἶχεν οὔτε τὴν ὄρεξιν νὰ ἑορτάσῃ τὰ Χριστούγεννα. Ὑποθέτομεν ὅτι τὸ παράπονον αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἔτος στερεότυπον ὑπὸ τῶν ἀντιπολιτευομένων. Εἰμπορεῖ νὰ μαστιῇ πράγματι ἀχρηματία τὰς κατωτέρας τάξεις· ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ φανῇ τὰ Χριστούγεννα. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν καὶ ὁ πτωχότερος καὶ ὁ ἀθλιέστερος θὰ οἰκονομήσῃ καὶ θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ κάμῃ τὰς ἑορτασίμους προμηθείας του. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἴδωμεν πόσον θὰ στερεθῇ κατόπι διὰ νὰ φάγῃ καλὰ τὰ Χριστούγεννα...

Αἱ ἀνακρίσεις πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν δυναμιτιστῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξακολουθοῦν μετὰ περισσῆς δραστηριότητος, ἀλλὰ καὶ μετὰ περισσῆς ἀτυχίας, ἐκίνησαν τὴν ὄρεξιν τῶν ἀστειῶν, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν τὰς ἀνωμόμωσιν ἐπιστολάς. Οὕτω πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς ἐστάλη μία κακογραμμμένη καὶ ἀνορθόγραφος. Εἶνε διὰ κοινῆς μελάνης γεγραμμένη, με χαρακτῆρα στρωτόν, ἄφοβον καὶ φέρει στίξεις δι' ἐρυθρὰς. Τὸ κείμενόν της ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Κύριε,

Πολὺ ἀστείω φαίνεσθε ὅλοι σας μετὰ τὸ νὰ νομίζετε παιδαριώδη τὰ ὅσα σὰς ἐδηλώσαμεν.

Ὁ λαὸς σὰς ἐνόησε, κακούργοι καὶ ἡ σφαῖρά μας θὰ σας πλήξῃ. Φιλικός».

Ἐπίσης δι' ἀνωμόμου ἐπιστολῆς κατηγγέλοθαι εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὡς δράστης τῶν ἐκρήξεων φοιτητῆς τις ὅλως ἀθῶος καὶ ἀνύποπτος. Ἡ Ἀστυνομία ἐτέθη εἰς κίνησιν, ἔκαμεν ἔρευναν εἰς τὸ δωμάτιόν του, δὲν εὔρε τίποτε ὑπόπτον καὶ ἀφῆκε τὸν φοιτητὴν ἀνενόηλητον.

Δεῖγμα φιλοτέχνου βασιλικῆς εὐνοίας:

Ἡ κυρία Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, ἠθέλησε κατ' αὐτὰς νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τὸν Βασιλέα. Ὡς γνωστόν, οἱ ὑποβάλλοντες τοιαύτην αἴτησιν ἐγγράφονται εἰς βιβλίον καὶ κατόπιν εἰδοποιοῦνται περὶ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας τῆς παρουσιάσεως. Ἀλλ' ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἐγένετο ἀμέσως δεκτὴ εἰς ἀκρόασιν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως. Ἀν ἡ παράβλεψις τῆς ἐθιμοτυπίας διὰ μίαν Αὐλὴν εἶνε θαῦμα, ἴδου ὅτι τὸ θαῦμα τοῦτο τὸ κατορθώνει ἡ Τέχνη.

Οἱ φίλοι τῶν μεγάλων καλλιτεχνικῶν ἀπολαύσεων θὰ μάθουν μετὰ πολλῆς χαρᾶς ὅτι ὁ Ἐρνέστος Ρώσσης θὰ ἐπισκεφθῇ καὶ πάλιν τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν καὶ θὰ δώσῃ ἕξ ἢ ὀκτὼ παραστάσεις ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Μεγάλου Θεάτρου. Ὅτε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἦλθε πάλιν ὁ Ρώσσης, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσπευσαν εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ ἀθροῦ καὶ ἀπεθαύμασαν τὴν τέχνην τοῦ δαιμονίου τῆς Ἰταλίας τραγικοῦ. Ἡ εἶδησις τῆς προσεχοῦς ἐπανόδου τοῦ συνδουλίζει τὰς ἀναμνήσεις τῶν ἐντυπώσεων ἐκείνων καὶ αὐξάνει τὴν ἀνυπομονησίαν, τὴν ὁποίαν ὅλοι αἰσθανόμεθα προκειμένου νὰπολαύσωμεν κάτι τὸ ὁποῖον δὲν φανταζόμεθα μόνον, ἀλλ' ἐγνωρίσαμεν ὡς ἔξοχον, τέλειον, θαυμαστόν.

Ἐπανήλθε καὶ ἐγκατεστάθη ἐν Ἀθήναις τὸ τόσῳ πλοῦσιον καὶ περίεργον θηριοτροφεῖον τοῦ Μοντεγγρο. Τὴν κοινὴν προσοχὴν κινεῖ περισσότερο ὁ Μπαμπᾶς, ὁ τεράστιος καὶ τόσον θυμόσοφος ἐλέφας, ὁ ἐγκληματίας ἐλέφας, ὅπως ὀνομάζεται εἰς τὰς βρεκλάμας τοῦ θηριοτροφείου. Τὸ νέον του ἐπιώνυμον τὸ ὀφείλει εἰς πράξιμόπημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἐν Πειραιεῖ, συλλαβῶν διὰ τῆς προδοσιδος καὶ κτυπήσας χαμαὶ τρεῖς ἓνα δυστυχεῖς ξυλουργόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀφροσύνην νὰ τον πειράξῃ. Καὶ ὁ μὲν δράστης περιεβλήθη διὰ νέας δόξης, ὁ δὲ παθὼν κινδυνεύει. Ἐ, οὔτε ὅλα τὰ ἐγκλήματα, οὔτε ὅλοι οἱ ἐγκληματῆται εἶνε ὅμοιοι...

Ἐκ τοῦ «Ἄστεος»:

Ὁ ἀξιοτίμος κύριος Ζαχαρίας Παραδαρμένος μετὰ τὸν ἀξιάγαστον υἱόν του Μιμήκον διέρχεται τὰ Χριστούγεννα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου.

— Μπαμπᾶ, ἐρωτᾷ ὁ μικρὸς, τί θὰ πῇ Σὺ δὲν εἶ Νόελ, ποῦ εἶνε γραμμένο ἐδῶ κάτω;

Καὶ ὁ κ. Ζαχαρίας σοβαρῶς:

— Σὺ δὲν εἶ θὰ πῇ: ἔχουμεν, Νόελ θὰ πῇ: Χριστούγεννα. Ὅστε: Ἐχομεν Χριστούγεννα.

